

שיחת השבוע

ספרים חדשים

פלא יועץ המבואר

מאת רבי אליעזר פאפו
בהוצאת העורך

מהדורה מדעית מבוארת, בשני כרכים. ניקוד מלא, אותיות מאירות עיניים. העורך: אליעזר מועלם. טל' 02-5815711.

מעוז צור

מאת הרב עוזי שוויצה
בהוצאת העורכים

שיעוריו של הרב שוויצה, רבו של כפר יונה, על ספר הזוהר, בעריכת תלמידיו. כל שיעור וביאור מוגש לצד הקטע המתאים מספר הזוהר. 398 עמ'. טל' 09-8988174.

אהבה בלתי אפשרית

מאת הרב אליעזר שם טוב
בהוצאת לדורות

המחבר, שליח חב"ד באורוגוויי, כתב את הספר כתכתובות דוא"ל עם שואלים בנושא נישואין לבני זוג לא יהודים. תרגום מאנגלית. 186 עמ'. טל' 03-9606018.

חסידות בגובה העיניים

מאת הרב אריק מלכיאלי
בהוצאת כח המשלח

רעיונות מתורת החסידות המוגשים בשפה יום יומית לתוך עולם המושגים של האדם בן ימינו. 318 עמ'. טל' 03-9606018.

זמני השבוע

ניוווק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:27	4:59	5:28	4:42
5:31	6:04	6:24	5:41

המולד: מוצאי שבת קודש, 8 בערב, 3 דקות ו-13 חלקים
ראשי חודש שבת: ביום השני

336 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

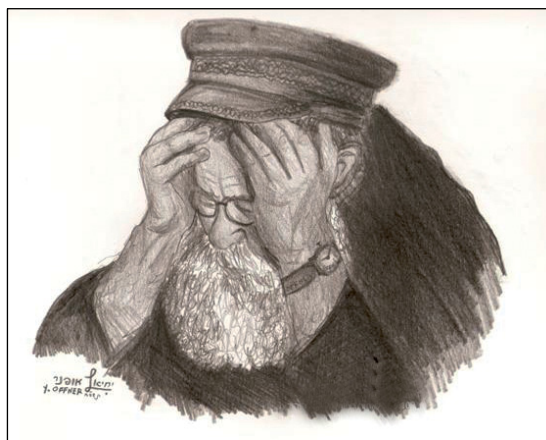
טל' 972-72-2770100 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

אחריות הציבור למעשי הפרט

האם המתישבים ביהודה ושומרון אחראים להצתת הבית בדומא? האם ערביי ישראל שותפים לפיגוע בתל-אביב?

חשבון נפש שכל חברה צריכה לעשות בתוכה (איור: יחיאל אופנר)

אבל מה האמת? האם ציבור רשאי לבודד את מעשיו של הפרט ולטעון שאין הוא נושא באחריות כלשהי להם? יש להבדיל כמוכח בין אחריות ישירה לבין הצורך לחזק ברגים רופפים, כדי להבטיח שמעשים כאלה לא יישנו בעתיד.

חובתה של חברה

בפרשת עגלה ערופה, העוסקת במציאת הרגו בסמיכות לעיר כשלא נודע מי הרגו, מצווה התורה שוקני העיר, היינו חברי בית הדין, יצהירו: "ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו". שואלים חז"ל: "וכי עלה על ליבנו שבת דין שופכי דמים הן?". וחז"ל משיבים ואומרים מצב שבו אולי אין מספקים מזון לאדם היוצא לדרך ומלווים אותו לדרך.

לכאורה מה הקשר? אלא שהתורה מלמדת אותנו כי האחריות המוטלת על הציבור היא להשריש ערכים של חסד ושל אכפתיות לזולת. ככל שהחברה בכללה תהיה ערכית יותר ורגישה יותר לזולת, הדבר ישפיע גם על הקצוות שבה, שלא יגלשו למעשים פסולים.

זו בדיקה שכל חברה צריכה לעשות, לא מתוך הפניית אצבע מאשימה מצד מחנה יריב, אלא כחובתה לעצמה. הדבר נכון לכל ציבור ומגזר. לכולנו יש מה לתקן, וכולנו צריכים להיות ערכיים יותר, רגישים יותר וזהירים יותר.

פיגוע בלב תל-אביב, בידי ערבי תושב ישראל, אירע במקביל להגשת כתב האישום נגד יהודי, על הצתת הבית בדומא. הציבור הזה סיפק הזדמנות להשוות בזמן אמת את ההתייחסות לחשודים במעשים ולציבור שממנו הם באים, משני עברי המתרס.

לצורך הדיון נתעלם לרגע מהשאלות על מידת אמינותו של כתב האישום, לנוכח העובדה שהחשוד ובני משפחתו מכחישים בתוקף את מעורבותו במעשה וטוענים כי ההודאה הושגה ממנו בלחץ העינויים שעבר. אבל נניח שיתברר כי אכן יהודי ביצע את המעשה. האם האשמה מוטלת עליו בלבד או שיש להרחיבה למעגלים רחבים יותר?

תמונת מראה

שני האירועים האמורים סיפקו תמונת מראה, שאילולי היה מדובר באירועים עצובים, הייתה יכולה להיות משעשעת למדי. בעוד גורמים מן השמאל ומכילי תקשורת מסויימים אינם מפסיקים להפנות אצבע מאשימה לעבר המתישבים ביהודה ושומרון ואף כלפי הממשלה, כמי שלדעתם שותפים להצתת בדומא - אותם גורמים עצמם יוצאים מכליהם כדי להבהיר שאין להטיל את אשמת הפיגוע בתל-אביב על כלל הציבור הערבי, וכי מדובר ביוצא מן הכלל שאינו מלמד על הכלל.

אותה התנהגות ממש, אם כי בעוצמה פחותה, נראתה גם אצל גורמים מסויימים בימין. בעוד על אירועי 'חג מחיר' הם טוענים בתוקף שמדובר ב'עשב שוטה', שאינו מייצג את כלל המתישבים, הרי שבעקבות הפיגוע בתל-אביב מיהרו לדבר על הצורך לטפל בכלל הציבור הערבי, ובהפרות החוק שאינן נאכפות בעריו ובכפריו.

זו כמוכח תגובה פוליטית אופיינית, שבה מחנות יריבים משתמשים באירועים נקודתיים כדי לסגור חשבון עם המחנה הנגדי, ואילו כשמתרחשים אירועים מביכים במחנה שלהם, הם ממהרים להתנער ולטעון שאין להם אחריות למעשיהם של יחידים.

חיזוק האמונה בשיא הגלות

את הדברים, שכן משה הוא שזעק (כמסופר בסוף הפרשה הקודמת) "למה הרעותה!". אם משה יאמר שהקב"ה נאמן לקיים את הבטחתו – הדבר יעודד את רוחם.

יש תמורה

וכדי לחזק את העידוד מתבקש משה רבנו להזכיר לבני ישראל את עניין ה"רכוש גדול" שעמו יצאו ממצרים. שכן על אף ההבטחות בדבר הגאולה הקרבה, בפועל בני ישראל עודם מתייסרים בגלות המרה וסובלים סבל רב, ואין דיי בעצם הידיעה שהגאולה בוא תבוא, גם אם יאמינו למשה.

לכן רש"י מוסיף את עניין הרכוש הגדול, אף שבפסוק כתוב רק "והוצאתי". הבטחת הקב"ה היא לא רק שבני ישראל ייפטר מן המצרים, אלא אף יקבלו רכוש גדול, וככל שהגלות מוסיפה להתארך, כך יגדל ה'רכוש' שבו יזכו ביציאת מצרים. עניין זה נועד לחזק את רוחם ולעודדם בשלב הקשה שלפני הגאולה.

(תורת מנחם תשמ"ח, כרך ב, עמ' 257)

אמרת השבוע

העמדה במבחן

בחצרו של רבי אלימלך מליז'נסק הסתופפו בני עלייה, שלימים נעשו מנהיגי ישראל. יום אחד הצטרף לבני החבורה יהודי שעסק בתורה ובעבודה והיה מתענה משבת לשבת, אולם תלמידי רבי אלימלך התקשו לעמוד על טיבו האמיתי.

אמר רבי נפתלי מרופשיץ: "אני אבחן אותו". יום אחד, כאשר עבר בקרבתו, דחף מעט ילד אליו, ומיד 'גער' בו: "היזהר, ילד, אתה יודע את מי דחפת? יהודי שצם כל שני וחמישי!".

הפנה הלה את ראשו לעבר רבי נפתלי והגיב: "ומשבת לשבת לא?".

פתגם חסידי

"יש יצר הרע שמניח לך לעסוק בתורה ובתפילה ובמעשים טובים. רק דבר אחד הוא רוצה – שתדע שעשית את כל אלה" (רבי פינחס מקוריץ)

ישראל זעקו נואשות, ועדיין לא נושעו.

והנה, פתאום בא משה ומספר להם על הגאולה הקרובה. איזו בשורה יש כאן? הלא הם ידעו זה כבר שהקב"ה הבטיח לגאלם. כך אמר להם יעקב אבינו: כך אמר גם יוסף הצדיק. ובפועל הגאולה איננה נראית באופן, ויתרה מזו, סבל הגלות רק מתעצם!

נאמן בהבטחתו

הגלות הנעשית קשה יותר ויותר עלולה לכרסם באמונה בגאולה. אולי הקב"ה לא יקיים את הבטחתו? הלא גם יעקב אבינו חשש שלא יינצל מעשו אחיו למרות הבטחות הקב"ה. ואולי חטאיהם גרמו לאיבוד הזכות להיגאל? ובכן, מה התועלת בדברי משה על הבטחת הקב"ה?

על כך באה התשובה בדברי רש"י "לְכֹן אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' – הַנֶּאֱמָן בַּהֲבַטְחָתִי". רש"י אכן מפרש מה משה צריך לומר לבני ישראל – שהקב"ה "נאמן בהבטחתו". כאשר בני ישראל ישמעו זאת מפי משה רבנו, יקבלו

פרשתנו נפתחת בהבטחת הקב"ה למשה בדבר הגאולה הקרבה ממצרים: "לְכֹן אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה', וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סְבֻלַּת מִצְרַיִם". רש"י מעתיק את המילים "אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל", ומפרש: "הנאמן בהבטחתו".

רש"י ידוע בדיוקנותו הגדולה. מדוע הוא מציב בכותרת את המילים "אמור לבני ישראל", בשעה שפירושו מתייחס למילים "אני ה'?" זאת ועוד, בהמשך הפסוק, על המילים "וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם", הוא מפרש: "כי כן הבטחתו: 'ואחרי כן יצאו ברכוש גדול'. איך נכנס לכאן עניין הרכוש הגדול, והלא בפסוק נכתב "והוצאתי אתכם" בלבד?

הסבל מתעצם

הבטחת הקב"ה באה בתקופת שפל נוראה של גלות מצרים. מהפסוקים הקודמים עולה תמונת מצב קודרת מאוד של הגלות. בני ישראל נמצאים בשפל המדרגה. קודם נכתב: "וְגַם אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרַיִם מְעַבְדִּים אֹתָם", וכדברי רש"י "פרעה היה שוחט תינוקות ישראל ורוחץ בדמם". בני

מן המעיין

עשר המכות | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מכות משכנעות

"ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים" (שמות ט, כז). מכות רבות כליכך היו צריכות לנחות על ראשו של פרעה, כדי שיגיע סוף־סוף להכרה שהעיניניים שענינה את בני ישראל היו מעשה רע. עד אותה שעה סבר שזה היה מעשה טוב וצודק.

(עיטורי תורה)

מומחיות עתיקה

"ויעשו כן חרטומי מצרים" (שמות יז, כב). מופת זה, הפיכת נהרות לדם, היה בידם של החרטומים לעשות על נקלה. לזה שונאי ישראל מומחים מאז ומעולם.

(רבי יצחק מוולוז'ין)

להשאיר מה להפסיד

"והחטיה והכוסמת לא נוכו" (שמות ט, לב). מדוע הותיר הקב"ה את החטיה והכוסמת? כי אפשר לאיים רק על מי שעדיין מצוי ברשותו דבר מה ואינו רוצה לאבדו; מי שכבר אין לו כלום, אין לו מה להפסיד. לכן הותיר הקב"ה לפרעה מעט יבול, כדי שתהיה לו סיבה לחשוש.

(יד יוסף)

דעת לישראל

מצרים הייתה אז המדינה החזקה והמכובדת ביותר. לכן הרבה ה' יתברך אותה ומופתים במצרים, כדי לפרסם את מציאות הבורא לעולם

כולו, ובכך יגאלו גם בני ישראל מהדעות ומהמידות המגוננות שהיו שקועים בהן, כי יזדככו וישיגו את ידיעת ה'.

(משך חכמה)

מסירות נפש

"ושרץ היאור צפרדעים" (שמות ז, כח). הצפרדעים נבראו מן המים, ובכניסתן לתוך תנורי מצרים התבטאה מסירות נפש גדולה ביותר – ברואי המים קפצו לתוך האש.

(הרבי מליובאוויטש)

החרטומים לא ידעו

המכות היו דינים קשים, והמתקת הדינים הייתה על-ידי תפילת משה. כלומר, החסדים, שמקורם בשם הויה, ביטלו את הגבורות, שמקורן בשם אלוקים. דבר זה לא ידעו חרטומי מצרים לעשות, כי הם יכלו רק להביא את הדינים אך לא יכלו לבטלם. זהו שנאמר (שמות ז, ה) "וידעו מצרים כי אני הויה".

(תורת חיים)

מטרה כפולה

"וידעו מצרים כי אני ה', בנטותי את ידי על מצרים" (שמות ז, ה). המכות שנחתו על מצרים הייתה להן כוונה כפולה: לשבור את קליפת מצרים, ולהביא את המצרים לכלל הכרה "כי אני ה'".

(ספר המאמרים תש"ה)

תרופת השבת

העיירה אושפיצין (אשוויינצ'ים שבגליציה) הייתה מוקד של עלייה לרגל למבקשי ישועות ולחולים שחיפשו רופא בעל שם. מבקשי הישועות נהרו לחצרו של הצדיק רבי דביבעריש, תלמידו של 'החווה מלובלין', והחולים פנו למרפאתו של הד"ר פרידליס.

גם הרבי העניק למשחרים על פתחו מרשמים וסגולות מרפא, שהתבררו כמביאי מזור לחולים. את ברכתו עטף במסווה של שיקויי מרפא, אולם יודעי דבר סחו כי סודות הריפוי הועברו אליו מפי מורו ורבו, רבי שלמה מקשנוב, שקיבלם מרבי אלימלך מליז'נסק, שזה למדם מרבו המגיד ממזריטש.

הד"ר פרידליס נהג להגיב בביטול כאשר נתבקש לחוות את דעתו על כוח הריפוי של שכנו הרבי. פרידליס, יהודי שניהל אורח חיים מודרני, בז לאמונות המייחסות כוחות ריפוי לצדיקים וזלזל בתרופות שסיפק הרבי.

למעשה, הרופא בעל המוניטין היה תלמיד ישיבה בעברו. שמונה שנים למד תורה מפי רבה של לייפניק, רבי ברוך תאומים-פרנקל (בעל ה'ברוך טעם'), נחשב עליו, ורבותיו צפו לו גדולות. אלא שרוחות זרות סחפו אותו אל מחוזות ההשכלה. הוא זנח את שמירת המצוות, אם כי שנותיו הרבות בישיבה לא נמחקו מזיכרונו. מפעם לפעם נהנה להפגין את ידיעותיו.

יחסיהם של הרבי והרופא היו מתוחים למדי. הרבי ראה בחומרה את התנהגותו המזלזלת של הרופא בתורה ובמצוותיה, ואילו הרופא נהג להשמיץ את הרבי המרפא. בתוך ליבו כבר ידע שיש אמת בסיפורי ההמון על כוחו של הרבי, ואף הוא עצמו נתקל במקרים שגרמו לו להרים ידיים בייאוש, ואילו 'תרופותיו' של הרבי חוללו פלאים.

מנהגו של פרידליס היה להתבלט באירועים שאליהם הוזמן. לנוכח הקהל היה נהנה להפגין את ידענותו, והיה נושא דרשה מלומדת, משופעת ציטוטים, כתלמיד חכם שידיו רב לו בכל מכמני התורה.

פעם אחת הוזמן הד"ר פרידליס לאירוע שבו השתתף גם הצדיק רבי דביבעריש. הרופא לא התרשם מנוכחותו של הרבי, וכדרכו ביקש להראות ברבים את חכמתו. הוא פתח

בנאום שופע ביטחון עצמי, והפגין את בקיאותו המופלגת.

המחזה היה לצנינים בעיני החסידים. כיצד מעז הלה לדרוש כך בפומבי בפני הרבי? הם פצחו בשירה רמה, ואילצו את הרופא לחדול מדרשתו. הרופא התיישב על מקומו בזעם,

פניו לוהטות מבושה ועיניו בווערות במשטמה.

מאותו היום פיתח שנאה עזה כלפי הרבי. בכל הזדמנות שנתקל בו התנכל אליו ודיבר אליו בבטות. החסידים זעמו, וביקשו להגן על כבודו של רבם וללמד את הרופא

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

אבדן הבחירה

הבחירה החופשית היא יסוד באמונת ישראל, כפי שהרמב"ם (הלכות תשובה פרק ה, הלכה ה) מגדיר אותה: "עיקר גדול הוא, והוא עמוד התורה והמצווה", שכן אם חלילה אין לאדם בחירה חופשית, איך אפשר לתת שכר למי שעושה טוב ולהעניש מי שעושה רע. אולם מצאנו בכל-זאת בדברי חז"ל כי יש מי שאיבדו את יכולת הבחירה. על רשעים גמורים אמרו חז"ל שהם נקראים 'מתים', מפני שאיבדו את היכולת להיחלץ מן הרע.

רבנו הזקן כותב בספר התניא (פרק יז) שכל אדם יש לו היכולת לבחור בטוב ולהשליט את המוח על הלב, חוץ ממי שהוא "רשע באמת", כמאמר חז"ל ש"הרשעים הם ברשות ליבם, ואין ליבם ברשותם כלל", והוא מוסיף, ש"זה עונש על גודל ועוצם עוונם, ולא דיברה תורה במתים אלו, שבחייהם קרויים מתים".

מענה להתרברבות

דוגמה לאדם שניטלה ממנו הבחירה היא פרעה. כמה וכמה פעמים אומר הקב"ה כי יכביד את ליבו, כדי שיקבל עוד ועוד מכות. ומסבירים המפרשים שבמכות הראשונות אכן הייתה לפרעה בחירה חופשית, ולו רק רצה, היה יכול לשחרר את ישראל; אך מאחר שהרשיע והתריס כנגד ה' – הענישו הקב"ה בנטילת הבחירה החופשית ממנו.

זה היה עונש של 'מידה כנגד מידה': פרעה התרברב – "מי ה' אשר אשמע בקולו!"; בא הקב"ה והראה לו שאין הוא ברשות עצמו כלל, ושהוא משועבד לגמרי לרצון ה'. בכך התמלא הפסוק "אשר התעללתי במצרים": התנהגותו של פרעה הוכיחה עד כמה אין הוא נתון ברשות עצמו. כשעבדיו אומרים לו: "הטרם תדע כי אבדה מצרים", הוא מצווה להשיב את משה ואהרן ואומר: "לכו עבדו את ה' אלוהיכם"; ובה בשעה הקב"ה מאמץ את ליבו, ואין הוא מסוגל לוותר ולשחרר את ישראל.

אל ייאוש

אך עדיין יש מקום לשאול: אמת שרשעתו של פרעה היא שגרמה לנטילת יכולת הבחירה ממנו, אך בפועל, עכשיו הוא נטול יכולת בחירה, וכיצד אפשר להענישו על סירובו לשלח את ישראל, כשאין הדבר בכוחו וביכולתו? זאת ועוד, אם אין בכוחו של פרעה להיענות לציווי ה', לשם מה בכלל התרה בו משה?

מבואר בספר התניא (איגרת התשובה, פרק יא) שאפילו מי שנאמר עליו "אין מספיקין בידו לעשות תשובה", הרי "אם דחק ונתחזק ונתגבר על יצרו ועשה תשובה, מקבלין תשובתו". אמנם אין עוזרים לו ועורמים בדרכו קשיים עצומים, אבל אם הוא מתעקש ושב בכל-זאת – מקבלים את תשובתו. כך גם פרעה, אף שניטלה ממנו הבחירה וה' חיזק את לבו, לו היה מתחזק ועומד כנגד ה' הכבדת הלב, היה יכול לעשות תשובה ולמנוע מעצמו את המכות הנוספות. הואיל ופרעה לא ניסה להתחזק ולהתגבר על ה' הכבדת הלב, נשא באשמה על סירובו לשלח את ישראל ולכן היה ראוי לעונש.

הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות כרך ו, עמ' 57) לומד מזה לקח בדבר מעלתו של יהודי: אם פרעה, הגוי הרשע, היה יכול לשוב בתשובה גם לאחר שהקב"ה הכביד את לבו – קל וחומר יהודי, שנשמתו היא "חלק א' לזה ממעל", ואשר גם בשעת החטא נשאר נאמנה לה' – ודאי שיש בו הכוח לשוב בתשובה. הקב"ה מצפה לתשובתו של כל יהודי, אפילו של מי שנתרחקו כל-כך עד שעליהם נאמר (מלכים א' יח, ז): "ואתה הסיבות ליבם אחורנית", "מנעת מהם תשובה" (רמב"ם הלכות תשובה פרק ו הלכה ג). אך אין זה אלא מצב חיצוני, וברגע שירצו באמת לשוב בתשובה – יוכלו לשוב מיד, כהרף עין.

החוצפן לקח, אך הרבי מנע זאת בעדם. "יש להימנע ממחלוקת", התרה בהם; "אל תדאגו, סופו לחזור למוטב. הניחו לו".

יום אחד לקה פרידליס בדלקת ריאות חריפה. הוא ניסה לטפל בעצמו. רקח תרופות, גמע שיקויים, אך ללא הועיל. מצבו החמיר מיום ליום.

בני משפחתו הבהילו אליו פרופסור נודע מקרקוב. הלה עמד במהרה על מצבו הקשה של עמיתו, ורשם לו תרופות חזקות. אך התברר כי את התרופות האלה כבר רקח החולה לעצמו. "אם כן, אין מה לעשות", פכר הפרופסור את אצבעותיו בייאוש.

בצאתו מן הבית אמר הפרופסור לבני המשפחה המודאגים כי להערכתו לא ישרוד יקירם יותר משלושה ימים. "התפללו", הציע להם, "אין ביכולתי לסייע".

זה היה בערב שבת. בשבת בבוקר ביקש הד"ר פרידליס בשארית כוחותיו מבני משפחתו לגשת אל הצדיק רבי דביבעריש. "אמרו לו שמבקש אני את סליחתו", לחש בקושי. "הוסיפו ואמרו שמתחייב אני לעשות כל שיצוני, ואף לחזור בתשובה שלמה, אם יפעל להחלמתי". דמעות זלגו מעיני הרופא החולה.

באותה שעה הסב הרבי לסעודת השבת. בני המשפחה התדפקו על דלתו ומסרו לו את דברי הרופא. הרהר הרבי רגעים מספר ואמר: "בגמרא נאמר: 'כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה... מוחלין לו'. מקשה ה'טורי זהב: אם לא חזר בתשובה, מדוע מוחלין לו? ואם חזר בתשובה, מה יתרונה של שבת אחת דווקא?".

הרבי המשיך: "אלא שיש עוונות שתשובה רגילה אינה מועילה להם. לדוגמה, חילול השם. לכן אומרת הגמרא שאם יהודי שמר שבת אחת, גם אם חטא בעוונות שהתשובה אינה מתקבלת עליהם, באה השבת לעזרתו ומתייצבת כסגנונית לימינו, כדי שימחלו לו על כל עוונותיו. ובכן, אם הרופא יקבל עליו בשבת קודש זו להיטיב את דרכיו, יבא בעזרת השם בקרוב!".

השליחים הנהנו בהסכמה, והרבי נתן בידיהם פרוסת חלה ומעט יי"ש. "תנו זאת לחולה, אף ש'שבת היא מלזעוק", אמר.

בתוך ימים אחדים החלים הרופא ממחלתו. הוא נעשה בעל תשובה גמור, ומעת לעת היה אפשר לראותו משוחח בלימוד עם הרבי, והפעם בתוך ענווה וצניעות... (ע"פ 'לכבוד שבת')

מפגש מצמרר בעולם הבא

התאושש, וביום הרביעי הצליח לראשונה לדבר ולתאר באוזני אשתו ההמומה את שעבר עליו.

הסגור מלבנון

"אני נע קדימה בתוך פרוזדור לבן", שחזר את החוויה. "חלפתי על פני דמויות שהן לא איתנו, כמו הוריי ז"ל. הגעתי למבואה. היו שם קרוב לעשרים דמויות שידעו כל מה שעשיתי בחיי, והן הטיחו בי את מעשיי. אבל אז עמד שם הרב שמעון והחל ללמד עליי סגוריה". בסופו של דבר ניתנה לו אפשרות לבחור אם להישאר שם, בעולם הרוחני המופלא, או לחזור - אבל אז עליו לעשות תיקון לחייו.

כשחזר לאיתנו החל לחפש את שמעון, עד שאיתר את מספר הטלפון שלו. באותה שיחה אמר לו שרצונו לפגוש אותו "כדי לוודא אם פניך הם אותם פנים שראיתי שם", שכן הפנים שראה לא היו של החייל הצעיר שהכיר בזמנו, אלא פנים מבוגרות יותר. הוא גם רצה ששמעון יעזור לו להבין מה הכוונה ב'תיקון' שעליו לעשות. כשהשניים נפגשו, נפלו איש בזרועות רעהו. "זה אתה", אמר לו רפופרט בהתרגשות. "אתה האיש שלימד עליי סגוריה!"

מלאך מליץ

במפגש הזה הסביר הרב בן ציון לחברו את

בכל ערב בשש השנים האחרונות מקפידים הרב שמעון בן ציון מקריית ארבע ושלוש רפופרט מנתניה לשוחח בטלפון. השניים עסוקים מאוד, הרב בן ציון במכון מאיר, שבו הוא מלמד, ורפופרט בניהול מערכות שיווק של עסק גדול; אבל על שיחת הטלפון היומית לא יוותרו. אחת לזמן הם גם נפגשים, לומדים ומשוחחים.

המפגש הראשון ביניהם מתחיל במלחמת לבנון הראשונה. רפופרט היה אז קצין צעיר בשריון, ושמעון חייל בפלוגה. פגז סורי פגע בטנק של בן ציון וביקע אותו. רפופרט, במסירות נפש, זינק לתוך האש והציל את חייו של שמעון. השניים עברו, ואיש איש פנה לדרכו.

הועבר ל'חדר קירור'

עשרים ושמונה שנים חלפו. יום אחד צלצל הטלפון של הרב בן ציון. "אתה מזהה אותי?", שאל רפופרט. אבל ההפתעה מעצם השיחה הייתה הקדמה לתדהמה האדירה שציפתה לו בהמשך.

רפופרט סיפר לו כי עבר אירוע לב קשה. אמבולנס החיש אותו למרכז הרפואי איכילוב בתל-אביב. הרופאים החליטו להכניסו ל'חדר קירור', להליך שאולי יוכל להציל את מוחו מפגיעה. אבל הם אמרו לאשתו: "הסיכוי שהוא ישרוד קלוש, וכמעט אינו קיים". למרבה הפלא

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

זריקת סוכריות על חתן

שאלה: מה המקור והמשמעות של המנהג לזרוק סוכריות על חתן העולה לתורה?

תשובה: במשנה במסכת כתובות מובא שהיה נוהג לחלק לילדים 'קליות' (זירעונים קלויים) בחופה. ובמסכת ברכות מובאת ברייתא ש"זורקים לפני חתן ולפני כלה קליות ואגוזים". והזהירו שלא לזרוק במקום שאינו נקי, פן יתלכלכו ויימאסו. ואף על פי שהם בקליפתם, בכל זאת הקליפה נמאסת בעיני האנשים ולא יגביהו אותם. לאחר מכן יש לאוספם משם, כדי שלא ידרכו עליהם (ולכן יפה נהגו שזורקים סוכריות עטופות בלבד).

המנהג נעשה לסימן טוב, שבני הזוג יפרו וירבו ללא צער, כחטיים וכאגוזים. בקהילות רבות זורקים זאת מעזרת הנשים, והילדים מלקטים את הסוכריות.

זה דורות רבים המנהג מתקיים לא בחופה עצמה,

חברים. הרב בן ציון ורפופרט (אוריה תדמור, 'משפחה')

האירוע עלפי דברי חז"ל שכשאדם עושה מצווה, נברא מלאך מליץ שמלמד עליו זכות, והצלת חייו מהטנק הבווער היא שעמדה לזכותו. "יש בינינו קשר עמוק", אומר לנו השבוע הרב בן ציון. "שלום היה בעבר אדם אנטי-דתי, שלא ראה בית כנסת מבפנים עשרות שנים. כיום הוא יהודי מאמין, לומד תורה ושומר שבת". סיפורם של השניים פורסם בעבר באחד מערוצי הטלוויזיה הגדולים והותיר את הצופים פעורי פה. "הסיפור שלנו חולל הדים רבים", אומר הרב בן ציון. "התגלגלה לידי הזכות הזאת, בלי שעשיתי דבר".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים
368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

ספרים לכל המשפחה

הכרך השני של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

70 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 352 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020